

čakali, katere so prišle k njim tolažbe iskat. Siromakom so bili pravi krušni oče; ubogaimo so obilno delili, in so ubogim celo sami na dom milošnjo nosili. Tudi za navadne telesne bolezni so imeli zmiraj zdravila pripravljena, katera so siromakom, ki nimajo ob čem po zdravnika poslati, brezplačno delili. Domačih zdravil so vedeli celo vrsto nasvetovati. Kar še je pa posebno veselo, bili so zvesti sin slovenske matere. Radi so obiskovali poštene veselice in so se z veselimi veselili, posebno tam so radi bili, kjer so se slovenske poštene narodne pesmi prepevale in tudi sami so radi katero zapeli. Zavrgli niso nikogar, za vsakega so imeli prijazno besedo. Kot pridni delavec so si zdaj šli v nebesa po plačilo. V božjo voljo zelo vdanim je britka smrt zaprla sladka usta in mile oči. Stari ljudje ne pomnijo, da bi na našem pokopališči kedaj toliko ljudi bilo, kakor na njihovem pogrebu. Tudi toliko joka in žalovanja še nismo imeli Martinski župljani, kakor o pogrebu blagega gospoda. Tote britke ure smo se že veliko let bali, in nismo se je mogli ogniti.

O milostna mati Marija! izprosi njim večno veselje, da tudi oni to dosežejo, kar so zmirom nam ovčicam želeli: večni mir in večno veselje.

○ mati zemljica, ne teži nam našega dobrega očeta!

J. B.

Prijateljski spomin.

„Tako tedaj loči britka smrt?“ Te besede sv. pisma so prišle nehoté na misel vsakemu, kdor je stal binško nedeljo popoldne pri sv. Lenartu v slov. goricah na gomili preblagega Hermana Pečovnika, bogoslovca 4. leta. Zares britka smrt je ločila — vzela je tovarišem najljubšega sošolca, dobremu očetu in skrbni sestri nepozabljivega sina in brata, bogoslovju nadpolnega vestnega duhovnega pastirja. V kratkih mesecih ga je čakalo ganljivo veselje, da prvokrat opravi najsvetejšo daritev. Kaka žalost toraj, ko so ga spremljali č. gg. predstojniki in tovarši, sorodniki in farmani mesto k altarju k hladnem grobu, ko so mu tovarši s težkim srcem mesto vesele zahvalnice zapeli tužne žalostinke za slovo.

Da je bil pogreb veličasten, pač ni treba omenjati. Ne želimo St. Lenarškim župljanom še kedaj takega sprevoda, ker večkrat že jih je zadela nesreča, da so zgubili mladenčca, ravno ko je priplezal na vrhunec in imel venčan biti z duhovno krono. Njim se je pridružil tudi rajni Herman Trdnega zdravja menda ni bil nikdar. Kot slaboten deček prišel je v gimnazijo, in ko jo je imel po trudapolnih, dobro dovršenih osmih letih zapustiti, loti se ga bolezni, da smo se že takrat bali, da ga zgubimo še pred maturo. Ali ljubi Bog imel je z njim še višje namene. Dal mu je prilžnost si še več

zaslug za nebesa nabrati in še lepšo krono zaslužiti. Stoječega na razpotju življenja vede ga previdnost božja v bogoslovje. Ko je tedaj roko na plug položil, ni se nič več nazaj oziral, vdal se je svojemu poklicu z dušo in telesom.

Kdor ga je poznal celi čas njegovih dijaških let, moral je biti prepričan, da ga je milost božja v duhovski stan poklicala. Resnična pobožnost mu je bila temelj, na katerega je zidal vsa svoja opravila. Izredna nadarjenost je podpirala njegovo neumorno marljivost. Čim bližje je prihajal čas, da bi imel poslan biti v vinograd Gospodov, tim bolj je rasla njegova gorečnost si pridobiti vsestranske znanosti, duhovniku tak zelo potrebne. Veselil se je prihodnje pastirske službe, nadejal se je, da mu bo ona utrdila slabotno zdravje. Ali Bog je drugače ukrenil. Začetkom posta vlegel se je na boleniško posteljo, v velikonočnem tednu pokopali so mu drago mater. Na njeno mesto poda se on v domačo hišo; slutil je že, da se ne povrne več med svoje tovarše. Ali mogoče vendar, da ga sestrina čuječnost še otme zevajočega smrtnega brezdnja!

Ni mu bilo več pomočka na zemlji. Mirno v božjo voljo vdan preseli se v večnost k materi, star še le 22 let. Zares grenka kupica za vse zaostale. „Kako britko je zgubiti takega sina, brata, takega bogoslovca“. Te britke čute izrazili so tudi mil. g. kauonik in ravnatelj bogoslovja F. Ogradi v ganljivem govoru, ki je vsem v cerkvi navzočim solze v oči prisilil. Ali ob enem so tudi tolažili vse žalujoče za ranjikim. Saj se verni kristijan skoz solze z zaupanjem ozre v nebeške višave.

Se ni črna jama vseh vezi pretrgala. Krščanska ljubezen sega tudi unstran groba. Ker verujemo v občestvo svetnikov, zato ostanemo združeni s Teboj, mili tovarš, tudi po smrti. Mi prosimo za Te, Ti pa pred obličjem božjim ne zabi nas, ki nas še čaka račun, katerega si Ti, kakor upamo, že dobro prestal. Srečnejši si od nas, v duhu slišimo tvoj prijateljski glas: Bratec, danes meni, jutre tebi. Da bi se le vsi ločili tako lahko in mirno, kakor Ti! R. I. P.

V čast sv. Cirilu in Metodiju.

(Spisal A. V.)

Bodita nam brata zdrava:
Svet' Ciril in svet' Metod!
Vama, domovine slava,
Poje čast slovanski rod.

Sv. brata Ciril in Metodij nista zastonj imenovana apostola Slovanov, ker sta slovan-skim rodovom prižgala luč sv. vere in položila temelj ali podlago njih izobrazbi; onadva sta torej naša največja dobrotnika. Glejte dragi Slovenci, slavna moža, ko se posvetita za duhovenski stan, zapustita Solun, rojstno mesto